

ikke kunne ske, førend den indenlandske Suffertilvirkning havde antaget faadanne Dimensioner, at vi vare i Forlegenhed med at faae forbrugt den fabrikerede Vare, saa at Konkurrencen mellem Fabrikerne indbyrdes drev Prisen paa Sukker ned under det, som er Verdensprisen; først i dette Tilfælde vilde der kunde opnaas nogen Lettelse for Konfumenterne. Jeg er nu ligesom i 1873 af den bestemte Formening, at Loven af 1873 hviler paa et fuldstændigt fundt og rigtigt Grundlag. Det forekommer mig, at være umodsigelig, at man ved Vedtagelsen af denne Lov langtfra har opmuntret til Anlæg af Sukkerfabriker her i Landet, men at man med meget større Fjæle kunde sige, at man ved dens Vedtagelse har gjort, hvad man kunde for, at — jeg vil nødig bruge Udtrykket: afholde Folk fra at forsøge det, men i alt Fald gjort, hvad man kunde for at faae dem, der tænkte paa et faadant Anlæg, til at være meget forsigtige i deres Beregninger. Naar man nu senere har opdaget en Feil i Beregningen af Afgiften — jeg har ikke overhørt, at det erede Medlem fra Sørs Amt (Lauber) ikke vil erkjende, at den afgjort er tilstede i Beregningen — men er man altsaa i alt Fald kommen til den Anførelse, at Beregningerne fra 1873 ikke vare saa fuldstændig nøiagtige og paalidelige, som de burde være for at danne Grundlaget for en Beskatning — jeg haaber, at det erede Medlem for Sørs Amt ikke vil have Noget at indvende imod dette Udtryk — saa forekommer det mig at være Lovgivningsmagtens Pligt at rette det Misforhold, der saaledes er kommet ind i Beskatningen. Jeg har for mit Bedkommende ikke kunnet se, at Retfærdigheden kræver, at man tillige tilbagebetaler, hvad man har oppebaaret mere i de forløbne 3 Aar, end der vilde være bleven sparet i Afgift, dersom Reduktionsprocenten fra først af havde været 8 Procent. Men det forekommer mig, at om der end ikke er nogen absolut Fordring, som kan rettes til Lovgivningsmagten i saa Henseende — havde jeg erkjendt dette, havde jeg selvfølgelig gjort Forslag i saa Henseende — saa kan det dog ikke siges at være ubilligt, at en saadan Tilbagebetaling finder Sted. Man maa jo dog erindre, at det, som man vedtog i 1873, var en lige stor Beskatning af indenlandsk Sukker og lige godt fremmed indført Sukker, medens dog vistnok kun de Færreste kunde have nogen begrundet Mening om, hvorvidt Forholdet mellem samme Farve af Kolonialsukker og Røefukker blev rigtigt udtrykt ved $2\frac{1}{2}$, 4 eller en anden Procent Decourt. Jeg maa altsaa for mit Bedkommende erklære, at jeg ikke anser det for ubilligt, at en saadan Tilbagebetaling finder Sted. — Det forholder sig ganske rigtigt, som det af det erede Medlem for Bølle Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) blev angivet, at jeg paa et andet Sted har opfordret til at søge Spørgsmaalet om Sukkerindustriens Betydning for Landets Landbrug uddebatteret un-

der Forhandlingen af det her foreliggende Lovforslag. Det erede Medlem gjorde opmærksom paa, at i egentlig Forstand kunde dette Spørgsmaal ligesaalet som andre brændende Spørgsmaal uddebatteres i een Forhandling. Det erede Medlem har fuldstændig Ret deri; men jeg tror heller ikke, at man let vil kunne forstaa min Udtalelse paa den Maade, som om jeg skulde have ment, at naar vi havde debatteret Spørgsmaalet nu, skulde det være afgjort for al Evighed. Min Mening var selvfølgelig kun den at komme saa vidt paa det Næne med Forholdet angaaende den indenlandske Sukkerindustri, at den ikke fremdeles skulde leve under en Uvisheds Tilstand, som nødvendigvis maatte virke yderligere ødelæggende paa den. Endog den uheldigste Afgjørelse fra Lovgivningsmagtens Side, naar den blot er definitiv, er absolut at foretrække for en Uvisheds Tilstand. Det var dette, jeg opfordrede til at søge uddebatteret, og jeg kan ikke Andet end være meget tilfreds over, at ogsaa dette Thing har ydet sit Bidrag allerede nu under denne foreløbige Behandling til at faae dette Spørgsmaal yderligere klaret. Jeg skulde gjerne give ethvert Bidrag, som jeg formaar, til en Belysning af Spørgsmaalet, men jeg vil ikke trætte Thinget med at gjentage, hvad jeg allerede tidligere har udtalt; og det Nye, jeg vilde kunne meddele, er kun lidt; det indskrænker sig egentlig til at gjøre opmærksom paa Forholdene i det eneste Land, hvis Belysning og Klima ere af den Art, at vi med nogen Fjæle kunne drage Slutninger fra de Resultater, som opnaas der, til, hvad der vil kunne opnaas her. Jeg sigter her selvfølgelig til Sverrig. Jeg vil kun meddele Dplysninger om, hvorledes det egentlig i dette Dieblit staar med denne Industri der. Det er vistnok fra flere Sider opfattet, som om denne Industri i Sverrig havde udviklet sig paa en særdeles tilfredsstillende Maade, havde allerede haaret rige Frugter, og at denne Industri nu stod paa nogenlunde faste Fødder i Sverrig. Jeg tror ikke, at dette er Tilfældet. Jeg havde ønsket at kunne meddele Thinget udførlige Beretninger om den svenske Sukkerindustri nuværende Standpunkt; det kan jeg desværre ikke, men jeg kan meddele adskillige Bidrag, som dog maaske ville anses for ikke at være ganske uden Betydning. Hvad for det Første Kvantiteten af de forarbejdede Roer og det tilvirkede Sukker angaar, skal jeg gjøre opmærksom paa, at der i Aaret 1874 i det Hele kun er forarbejdet 380,000 Ctr. Roer, som efter det antagne Forhold af Sukkerindholdet i Roerne vil have givet omtrent $2\frac{1}{3}$ Million Pund Sukker. I 1875 er der kun forarbejdet 265,000 Ctr., som ville have givet mindre end 2 Millioner Pund Sukker. Det er altsaa langtfra Tilfældet, at den svenske Suffertilvirkning har store Dimensioner, dette fremgaar jo ganske tydelig heraf. Jeg vil blot bringe i Erindring, at vort Lands Sukkerforbrug